

I

Wat me ook bezielde, het is nu over. Maar goed, nu is het natuurlijk al te laat.

Die tas is zo zwaar dat mijn arm er straks waarschijnlijk af valt. Dan moet ik met mijn linkerhand leren schrijven en kan ik nooit meer autorijden en moet ik opnieuw leren lopen en zie ik er maf uit en is mijn kans bij Benjamin voorgoed verkeken.

Oké, misschien overdrijf ik een heel klein beetje. Maar het is wel dramatisch. De bewaker die ons vertelde dat Camping A en B vol waren en zei dat Camping D ‘een stukje die kant op’ was, had duidelijk een verwrongen beeld van de werkelijkheid. We lopen inmiddels al een halfuur te zwoegen, zwaar beladen met tassen vol slaapzakken, tenten en eten, maar we zijn nog nergens, terwijl we echt heel braaf de sliert mensen naar Camping D volgen. Waarschijnlijk is die rotcamping al vol als wij aankomen en dan moeten we kamperen in iemands voortuin.

Kamperen. O god, ik wil er niet eens aan denken.

En nu regent het ook nog.

Het is allemaal de schuld van mijn beste vriendin Alabama. Eigenlijk heet ze Amber, maar toen we een jaar geleden tijdens ons meidenavondje *Sweet Home Alabama* keken, constateerde ik dat ze ongelofelijk veel op Reese Witherspoon lijkt. Oké, het zou logischer zijn geweest als ik haar op dat punt ‘Reese’ had gedoopt, maar we hadden al aardig wat wijn op en ik bleef maar aangeschoten roepen: ‘Je bent beroemd! Jij bent gewoon Alabama!’ En dat is zo’n beetje blijven hangen.

Maar goed, we waren dus twee weken geleden op het huisfeest van Thomas. Natuurlijk was Benjamin er ook, die twee zijn per slot van rekening beste vrienden. Misschien is hij zelfs de reden dat ik op dat feest was. En mogelijk is hij ook de reden dat ik de hele dag kledingcombinaties heb uitgeprobeerd voor de spiegel, om vervolgens te besluiten dat mijn allereerste probeersel toch het beste was.

Dat werkte trouwens goed, want halverwege de avond begon hij zomaar ineens tegen me te praten. Hij gaf me zelfs een complimentje over mijn jurk. Toen hij vervolgens vroeg of ik ook naar Romrock zou komen, zei ik...

Nou vooruit. Ik ben al twee jaar zo verliefd op Benjamin dat ik alleen nog maar onzin uit kan kramen als hij in de buurt komt, dus toen hij tegen me begon te praten en me ook nog eens een complimentje gaf, dacht ik dat ik was doodgegaan en door een foutje in de hemel terecht was gekomen. Op het moment dat hij me iets vroeg, lette ik niet echt op en zei ik gewoon ja. Maar vervolgens begon hij helemaal enthousiast te doen en moest ik snel terugkrabbelen door te zeggen dat ik er wel heel graag heen had gewild, maar geen kaartje kon krijgen.

Dat was het moment waarop Alabama achter me opdook. Amber is wat ze in modebladen 'petite' noemen. Ze is heel klein, heel slank, heel blond en ze heeft een fijnbesneden hartvormig gezicht.

'Echt waar, Bo?' vroeg ze verbaasd. 'Je blijft me verrassen. Ik wist helemaal niet dat je dat soort muziek leuk vond.'

Ik probeerde haar met mijn ogen te seinen dat ik helemaal niet naar een festival wilde (en toen dat niet werkte probeerde ik haar een subtiele schop te geven), maar Alabama ging onverstoorbaar door: 'Lotte heeft afgezegd, dus wij hebben een kaartje over!'

Vanaf dat punt ging het gesprek alleen nog maar over hoeveel geluk ik had en iedereen bleef maar uitweiden over alle artiesten die zouden komen, en dus moest ik doen alsof ik mega-enthousiast was. Maar ik vind niet dat ik hiervoor aansprakelijk gesteld kan worden. Benjamin is lang, heeft een kaaklijn waar je hout mee zou kunnen snijden en zijn blauwe ogen glinsteren altijd ietwat ondeugend, alsof hij een grapje maakt en wij de enige twee mensen op de wereld zijn die het snappen. Ieder meisje met een kloppend hart zou voor hem smelten.

Plotseling was het alsof iemand een luikje in mijn hoofd opendeed en zo een wereld van mogelijkheden openbaarde: drie dagen en nachten bij hem in de buurt. Misschien kon ik zelfs bij hem in de tent slapen! Of hem verleiden bij de douches... Of misschien raakte hij wel zo in vervoering van een van de concerten dat hij me spontaan begon te kussen.

Met die redenering in mijn achterhoofd loop ik nu door de regen – terwijl het verdorie augustus is en prachtig weer hoort te zijn – met een tas waar belachelijk weinig kleding in zit en belachelijk veel kampeerzooi.

Persoonlijk geef ik de voorkeur aan hotels. Of resorts. Of bungalows.

Wat ik probeer te zeggen is: ik heb ontzettend de schurft aan kamperen. De enige twee dingen die ik minder graag zou doen zijn mijn hand in een gehaktmolen steken en zoenen met Marilyn Manson.

Benjamin loopt naast me, wat ik verbazingwekkend genoeg niet zo'n opwindende ervaring vind als normaal. Misschien ligt het aan de zware tassen of aan de regen. Of aan het vooruitzicht van kamperen.

‘Gaat het nog?’ vraagt hij.

Ik ben druk bezig niet te verzuipen in zijn blauwe ogen en knik verbeten. ‘Ja hoor,’ weet ik eruit te persen.

Hij schenkt me een brede glimlach. Een van zijn snijtanden staat scheef, valt me op. Wow, hij is zojuist nog sexyer geworden. Ik hijg een beetje, merk ik. Dat zou te wijten kunnen zijn aan de zware tassen, maar toegegeven: zijn glimlach speelt ook een grote rol.

Hij legt zijn hand op de arm waarmee ik de tas draag. ‘Geef die maar hier.’

De spanning komt in alle hevigheid terug. Ineens heb ik de energie van een Duracell-konijn.

‘Nee joh, dat is niet...’ begin ik te protesteren, maar Benjamin hijst het gevaarte al zonder enige moeite van mijn schouder. Ik beweeg mijn arm opgelucht om het gevoel erin terug te krijgen en lach dankbaar naar hem. ‘Bedankt!’

Nu hoef ik alleen nog maar met die andere zware tas te sjouwen. Hij zou zeker niet... Nee, hij heeft überhaupt geen ruimte voor nog meer bagage.

‘Kijk, een bord met CAMPING D,’ wijst Alabama enthousiast. ‘Die kant op!’

Ik raak inmiddels niet meer zo opgewonden van die borden. Bij

de eerste dacht ik nog: gelukkig, we zijn er bijna. Nu kan de camping voor zover ik weet nóg wel elf kilometer verderop zijn. Maar daar laat Alabama zich niet door ontmoedigen.

‘Wacht even,’ roept Thomas achter ons. ‘Pauze!’

O, godzijdank.

We gaan op een bankje zitten. Dat wil zeggen: Alabama, Thomas en ik gaan op het bankje zitten. Benjamin ploft in het gras neer. Shit, ik wilde eigenlijk naast hem zitten, maar het is wel wat maf om naast hem in het gras te gaan zitten.

Thomas rommelt in de tas en zingt op valse toon: ‘Dus, biertje? Wijntje? Peukje? Lijntje?’

‘Heb je coke meegenomen?’ vraag ik gealarmeerd.

Thomas grinnikt goedmoedig. ‘Natuurlijk niet. Het rijmde gewoon zo lekker.’

‘Mag ik je even voorstellen aan Thomas, want je kent hem pas zes jaar,’ schampert Alabama. ‘Je weet waarschijnlijk nog niet dat hij altijd onzin uitkraamt.’

Thomas steekt zijn tong naar haar uit. ‘De grote mensen voeren even een gesprek, schat. Ga jij maar een mooie kleurplaat maken.’

Ik gooi een takje naar Thomas toe. ‘Zeg lummel, pak iemand van je eigen lengte.’

Thomas knijpt in Alabama’s wang. ‘Maar ze is wel lief, hè. Heeft er iemand een lolly?’

‘Doe me liever een biertje,’ lacht Alabama.

Ik gluur stiekem vanuit mijn ooghoeken naar Benjamin. Zijn blonde haar plakt tegen zijn gezicht en ineens stel ik me voor hoe het zou zijn om met hem onder de douche te staan. Ik heb hem één keer zonder shirt gezien, toen we met z’n vieren aan het shoppen waren en ik toevallig schuin tegenover zijn pashokje stond, waardoor ik tussen de gordijnen door kon gluren. Ik werd helemaal week van zijn brede sportschouders en strakke buik, alleen toen ving hij mijn blik op in de spiegel en grijnsde hij naar me, op een manier die me deed vermoeden dat hij precies wist wat ik dacht.

Plotseling sleurt een hoge, kirrende stem me terug naar de werkelijkheid. ‘Héééé Benjiiii!’

Een exacte kopie van Keira Knightley komt op Benjamin af rennen. Ze draagt een transparante witte blouse met ruches bij de

mouwen en hals, een leren giletje en een strakke zwarte broek waarin haar benen wel vijf kilometer lang lijken. Ze heeft geweldig golvend bruin haar en een botstructuur waar ik jaloers van word.

Ik heb op slag een hekel aan haar.

‘Alet?’ zegt Benjamin, verbaasd en een beetje blij.

Mijn hart zakt een stukje. Ik hoopte nog ergens dat ze een of andere sexy gek was die zomaar willekeurige mensen bespringt en acht straatverboden per dag opgelegd krijgt. Maar Benjamin staat op, hij opent zijn armen en zij springt erin. Het lijkt wel een Hollywoodfilm waarin iedereen fotomodel is.

Ze drukt een kus op zijn wang, naar mijn smaak veel te dicht bij zijn mond, en roept op orgastische toon uit: ‘Wat toevallig dat ik jou hier tegenkom! Het is veel te lang geleden. Ik heb je gemist!’

Ik kijk vragend naar Alabama, maar die haalt haar schouders op en rimpelt haar neusje afkeurend. Thomas ziet het en buldert joviaal: ‘Wat leuk om je te ontmoeten, eh...’

Het meisje draait zich om en bloost. Er dansen lichtjes in haar ogen en ze blijft Benjamins arm vasthouden. ‘Ik ben Alette. Benji en ik, eh, kennen elkaar nog van vroeger.’

Als ik de korte aarzeling in haar stem hoor weet ik het zeker, en de afkeer van Alette in mijn binnenste vertienvoudigt.

Ze hebben het minstens één keer met elkaar gedaan.

2

Eindelijk, eindelijk, eindelijk zitten we voor de tent met een biertje. Het is zelfs opgehouden met regenen en van achter de wolken piept nu voorzichtig een zonnetje tevoorschijn. Ik dacht dat dit moment nooit zou komen.

Toch voelt het niet zo goed als ik me een halfuur geleden had voorgesteld, wat grotendeels te wijten is aan de aanwezigheid van Alette. Het kreng blijkt verdorie nog superaardig te zijn ook. Sommige mensen hebben alles mee.